

Ідени. Індіго Рідж. Книга 1

КУПИТИ

Вінслоу Ковінгтон вірить у життя, свободу та букву закону. Як нова очільниця поліції містечка Квінсі, до якого щойно переїхала, вона рішуче налаштована досягнути прихильності громади й довести, що посаду шефа отримала завдяки сумлінній роботі, а не тому, що її дідусь — мер містечка. А ще Вінслоу треба заслужити прихильність родини Іденів, засновників містечка.

Однак усе ускладнює випадкова ніч пристрасті зі старшим сином поважного сімейства. Гріффін Іден — це величезна помилка, яку Вінслоу намагається забути. Він нестерпний, зарозумілий і постійно нагадує всім, що вона нетутешня, вона — чужа. Тож Вінслоу всіляко уникає його. Та коли в угіддях Іденів знаходять мертву дівчину, немає іншої ради, як перетнутися з власником землі.

Коли підказки щодо вбивці приводять до одного з мешканців містечка, Гріффін розуміє, що Вінслоу важить для нього більше, ніж він припускав. Красива й розумна, їй важко опиратися й неможливо оминати. Ні йому. Ні вбивці.

ПРОЛОГ

«Гадаєш, ти полетиш, маленька пташко?» — прошепотів голос, схожий на нічне марево.

Камінюччя біля підніжжя скелі виблискувало сріблом у місячному сяйві. Темрява, така чорна і безмежна, здавалося, затягнула зашморг на моїй нозі, щойно я зробила крок до краю.

Чи боляче літати?

«З'ясуймо це».

РОЗДІЛ 1 ВІНСЛОУ

— Чи можна мені ще один...

Бармен, не сповільнюючи кроку, пройшов повз.

— ...напій, — пробурмотіла я, нахилиючись уперед.

Дідусь казав, що в цьому барі тусуються місцеві, тому я й прийшла сюди. Відсьогодні я мешкала у Квінсі, штат Монтана. Крім того, звідси до мого нового будинку було лише кілька хвилин ходьби, що звільняло мене від необхідності сідати за кермо.

Я оголосила про це бармену, коли попросила винну карту. Примружившись, він підняв куцисту вицві-лу брову, і я притлумила своє бажання випити келих каберне, замовивши замість нього горілку з тоніком. А за мить рішуче прогнала думку про коктейль «Лимонний твіст».

Кубики льоду подзенькували, витанцьовуючи навколо рожевої пластикової соломинки у моїй склянці. Бармен проігнорував і цей звук.

За словами дідуся, о цій порі на Мейн-стрит працювали два бари. І я пошкодувала, що для святкування своєї першої ночі у Квінсі не обрала один із них. Понад сумнів, у їхніх меню зазначені ціни, а бармени не приносять напої, тримаючи їх трьома пальцями.

«Віллі» був звичайною забігайлівкою, темною і похмурою. Як і в більшості барів розмаїтих містечок Монтани, стіни тут прикрашали пивні вивіски і неонові вогники. На кількох полицях, прикріплених до дзеркальної стіни, розставлено пляшки.

Цього недільного вечора «Віллі» був майже безлюдним.

Тутешні, мабуть, знали ліпше місце, де можна розслабитися.

Єдиним відвідувачем був чоловік, який, прийшовши через десять хвилин після мене, вмовився у самісінькому кінці барної стійки. Вони з барменом були збіса схожі — з однаковим білявим волоссям і кошлатими бородами.

Близнюки? Вони цілком могли заснувати цей бар.

Можливо, один із них і був Віллі.

Наші з барменом погляди зустрілися.

Я усміхнулась і забряжчала льодом у склянці.

Скривившись, він став наливати мені ще один напій. Як і попередній, приніс його мовчки, тримаючи трьома пальцями.

Я потягнулася до сумочки, щоб дістати п'ять доларів, аж раптом почула глибокий чоловічий голос.

— Привіт, Віллі.

— Гріффіне! — бармен кивнув.

Отже, це був Віллі. І він міг говорити.

— Як завжди? — запитав Віллі.

— Як завжди. — Чоловік з неймовірним голосом, Гріффін, сів через два стільці від мене.

Коли його міцне тіло опустилося на сидіння, круг мене, наповнюючи захле повітря бару, розстелилися пахощі шкіри, вітру й прянощів. Це було п'яно і спокусливо.

Він належав до тих чоловіків, що запаморочать голову будь-якій жінці. Один погляд на його профіль — і я зрозуміла, що коктейль,

який мені принесли, зайвий. Тепер я пила цього чоловіка - з голови до ніг.

Рукави його чорної футболки обтискали відточені біцепси, повторюючи їхню форму, коли він спирався ліктями на барну стійку. Гладко зачесане каштанове волосся завивалося на потилиці. Засмагли передпліччя були вкриті темним волоссям, а на жилистих м'язах проступали вени.

Довгі дужі ноги, які скидалися на стовбури вічнозелених дерев у лісах за містом, вабили погляд. І навіть добряче потерті джинси, що прип'ялися до чорних ковбойських чобіт, не псували враження. Раптом він повернувся, і я побачила, як зблиснула срібно-золота пряжка ременя.

Якби його голосу, запаху і досконалої щелепи було недостатньо, щоб спричинити в моєму роті пустелю, то це зробила б пряжка.

Мама дуже любила «Легенди осені». Вона дозволила переглянути цю стрічку, коли мені виповнилося шістнадцять, і ми разом плакали, Я завжди переглядала її, відчуваючи тугу за нею. Диск був подряпаний, а застібка на футлярі зламана, бо я дивилася цей фільм незліченну кількість разів просто тому, що він належав їй.

Мама завжди мліла від сексуального ковбоя Бреда Піта. Якби вона побачила Гріффіна, то теж пустила б слину. Навіть без капелюха і коня цей хлопака був утіленням усіх жіночих фантазій.

Піднісши склянку до рота, я ковтнула холодний напій і відвела погляд від вродливого незнайомця. Горілка обпекла горло й ударила у голову. Старий Віллі робить міцні коктейлі.

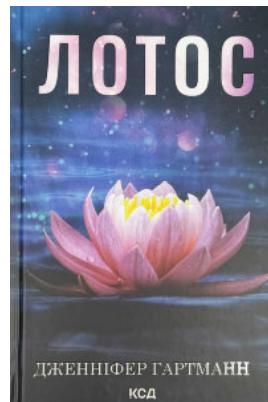
Я з добру хвилину безсоромно витріщалася. Це було негречно й очевидно. Утім, поставивши склянку, я відразу гризлася очима в Гріффіна.

Його пронизливі блакитні очі чекали.

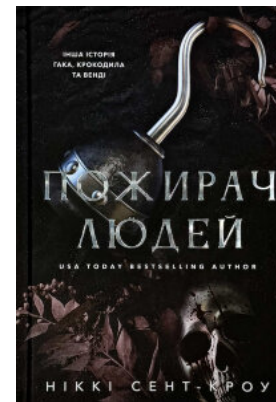
Рекомендована література

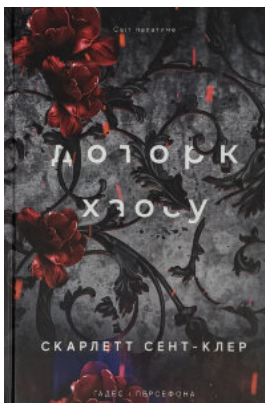
Остання гостя на весіллі

Лотос

Пожирач людей

Доторк хаосу. Гадес і Персефона. Книга 7

Маєток Вімбрел. Книга 1. Хранителька зачарованих кімнат

Перейти до категорії
Проза

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ